El temps no espera

Tarda d'abril, cel clar, ni fred ni calor. Només un ventijol suau, gelós del seu servei a la comunitat, remena amb vehemència les branques florides dels castanyers. M'he assegut en un banc davant d'una façana conventual de Girona, el mateix indret on vaig veure com Zygmunt Baumancremava una darrera cigarreta abans d'una conferència. Potser les paraules que ara seguiran es contagiaran per osmosi o per alguna altra reacció, de resultes d'aquella ja llunyana i desapareguda presència.

Tocs de campana sobre els murs es confonen amb altres sons de festa, és dissabte, vigília de Sant Jordi, però l'udol sibilant del passat em pessiga constantment les orelles. És una remor que no ens abandona i que a vegades passa d'una generació a l'altra a través dels gens o de les converses de sobretaula. Som el que recordem, en els records que hem fabricat nosaltres i en els que hem incorporat. De fet, vivim en un somni i només en despertem quan sentim, a vegades, les punxades doloroses de la realitat.

Com un esquirol, saltant de consciència en consciència, podríem arribar fins als confins d'aquest imperi dels somnis, per trobar-nos a l'altre costat les restes del naufragi d'aquella armada invencible, que finalment va ser engolida pels elements. Ara encara se'ns fa difícil pensar en quins neguits i quines dèries passarem als nostres descendents, perquè la realitat és impredictible, erràtica i voluble. Allò que avui ens sembla sòlid, demà s'esfondra i el que només havia de durar un cap de setmana s'allarga durant decennis.

Al llarg de moltes primaveres, aprenem –com Italo Calvinoen una de les seves ciutats invisibles– que l'ull no veu coses, sinó figures de coses que signifiquen altres coses. Potser per això som com som, però també som el que no hem estat ni serem. En cada rostre desconegut hi veiem el fantasma de la nostra absència i a cada pas recollim les engrunes del nostre fracàs. I, malgrat tot, encara trobem sentit a la vida, i quan ens truquen del banc recitem el nostre número de DNI, amb la lletra final que l'alfabetitza, i després mirem al carrer des de la finestra i ens gratem darrere l'orella per intentar calmar aquella coïssor d'eternitat que ens aclapara, perquè el temps no espera.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/04/26/temps-no-espera/842652.html?utm_source=rss